

Hvad er det da, der gør Staten saa utiltalende og saa upopulær? For en Del er det ganske vist, hvad jeg har nævnt, at den, under Skin af at være særlig retfærdig, i Praxis rammer lige saa uretfærdig som andre Statter og til langt mere følelig og paavifelig uretfærdigt. Dernæst er der det, at den i høj Grad hviler paa et Beskæftigelsesystem, et Skøttenkrivert, som er de fleste ubehageligt. Dette, at man skal gøre Rede og Regnskab for sine mest private Forhold, er de flestes Natur imod. Derfor viser det sig jo ogsaa, at det Sted, hvor Staten egentlig er bleven ret hjemme og ikke lider under den Upopularitet som andre Steder, er England, fordi man der har vidst at holde sig fri for denne Slavank. Jeg tror ogsaa, at vil man virkelig naa til at faa en Indkomst- og Formuestat, som kan blive af Varighed og undgaa at vække alt for megen Avilse, — og jeg vilde ansæ dette for ønskeligt og rigtigt — vilde det være det heldigste at gaa til det i England anvendte System, en Beskatning af Indkomstsattens Rilder i Stedet for af selve Indkomst. Dette Princip har nemlig den meget store Fordel, at ingen behøver at opgive sin samlede Indtægt, og at ingen faar noget at vide derom. Man kan faa at vide, hvad en Mand har i Indtægt af en Ejendom, hvad en Mand har haft af personligt Arbejde, eller hvad en Mand har i Indtægt af sine Obligationer, men det kan ikke lægges sammen, ingen kan faa Oplysning om hvad hans Indtægt og Formue i Virkeligheden er. Den høje Regering har i Motiverne til det foreliggende Lovforslag fremhævet, at en Beskatning efter disse Principper bliver meget vanskelig. Ja, maasse er det ikke fuldt saa let at gennemføre den, skrive en Lov derom, som ved det foreliggende Lovforslag, men jeg tror rigtignok, at det aldeles ikke kan siges at være praktisk ugørligt. Jeg tror, man lige saa vel her som i England maatte kunne gennemføre en Lov paa den Basis og derved naa til en langt bedre Stat, navnlig fordi det vil vise sig langt lettere at gennemføre og opretholde den. Jeg beklager derfor, at Regeringen nu, da vi atter tale om at komme til en Statsindkomststat, har valgt at følge det preussiske Monster og slutte sig nær til det, endogjaa saa nær, at den er gaaet langt ud over det. Derved har — forekommer det mig — Forslaget faaet en Bismag af den preussiske Militærdisciplin og Politistof, som synes i alt Fald mig ret umagelig og stridende mod mine Frihedsbegreber. Jeg skal ret straks paavise dette lidt nærmere. Jeg skal endnu kun bemærke med Hensyn til dette Punkt om Beskatning af Indkomstilberne, at naar Re-

geringen i Motiverne anfører, at man derved kommer til at holde sig til noget, der er mere objektivt, mere skabelommæssigt — jeg tror, der bruges det Udtryk — vil jeg dertil sige, at det er netop efter min Mening det rette. Naar man anerkender, ikke Skatteevnesystemet, men derimod det modsatte, Statteprincippet i dets rette Forstaelse, gælder det netop om at beskatte den Sum af økonomiske Goder, som ved Samfundets Hjælp og Beskyttelse stilles til den enkelte Disposition og sætter ham i Stand til at virke og arbejde. Og det, det gælder om at beskatte, er disse Genstande efter deres objektive Betydning og objektive Værdi, noget, som til Dels har fundet sit Udtryk i Bestemmelser i Lovforslaget ved Beregningen af Formuen, idet denne skal regnes efter Salgsværdien. Det, man skal have frem, er netop ikke, hvad den enkelte med sine særlige personlige Egenskaber, store Flid og Dydighed kan bringe ud af disse Genstande, men man skal gaa til, hvad de i Almindelighed ere værd, og til det, hvormed de støtte enhver Person af almindelig Dydighed. Men Indkomstsatten skal og bør ikke være en særlig Stat paa Flid, Dydighed og Sparommelighed, thi saa virker den i modsat Retning af, hvad en god Skattelov skal.

Oder for det foreliggende Forslag til en Indkomststat skal jeg gerne erkende, at det paa enkelte Punkter har rettet Fejl og Mangler i den københavnske Indkomstsattelov, men jeg maa desværre beklage, at det forekommer mig, at de Mangler, som ere blevne tilbage, ere nok saa mange som de, der ere blevne afhjulpne. Jeg betragter det som et Fremskridt, at man har præciseret, at den Formueforøgelse, der fremkommer ved den Stigen i Værdi, ikke er Indtægt, og saaledes har præciseret selve Begrebet Indkomst paa en rigtigere Maade. Jeg betragter det ogsaa som et Fremskridt, at man udtrykkelig udtaler, at Gaver, der indeholde Overdragelser af Giverens Kapitalformue eller Dele af samme, ikke ere at betragte som Indkomst. Men paa dette Punkt forekommer det mig, at man ingenlunde er gaaet langt nok, idet Gave af Arvsindkomst lige som efter den bestaaende Indkomststat er skattepligtig. Dette kan være ganske rigtigt, naar der er Tale om Gaver til udenforstaaende, men naar der er Tale om Gaver fra Forældre til Børn, det vil sige, naar der er Tale om ligefrem Betaling for, hvad Børns Ophold koster andetsteds, er det i allerhøjeste Grad urimeligt. Det kan til Nød forsvares i den københavnske Indkomstsattelov. Man kan sige, Vi kunne ikke faa sat i den Indkomst, der havesovre i Syl-